

Arrest

nr. 227 605 van 17 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 maart 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 maart 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. KURUM, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt op 23 oktober 2018 België binnen en dient een verzoek om internationale bescherming in op 12 november 2018.

Raadpleging van de VIS-databank toont aan dat verzoeker in het bezit was van een visum afgeleverd door de Duitse autoriteiten.

Op 4 januari 2019 wordt verzoeker gehoord.

Op 25 januari 2019 verzoeken de Belgische autoriteiten Duitsland om de overname van verzoeker op basis van artikel 12.4 van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Op 8 februari 2019 gaan de Duitse autoriteiten akkoord met de overname van verzoeker.

Op 25 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam : D

voornaam : F. A. A.

geboortedatum : (...) 1994

geboorteplaats : E.

nationaliteit : Irak

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Duitsland toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer F. A. A., hierna de betrokkene, verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben. Op 26.10.2018 meldde hij zich aan bij onze diensten waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 12.11.2018 diende hij dit verzoek effectief in. De betrokkene was hierbij in niet in het bezit van persoonlijke documenten.

Op 04.01.2019 werd de betrokkene bij onze diensten gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij verklaarde op 25.09.2018 per vliegtuig uit Irak te zijn vertrokken richting Duitsland, waar hij diezelfde dag toekomt. De betrokkene stelde in het bezit te zijn van een Duits visum. Hij verklaarde voorts op 16.10.2018 in België te zijn toegekomen.

Onderzoek van de vingerafdrukken toont aan dat de betrokkene op 03.09.2018 in het bezit was gesteld van een Schengenvisum, afgeleverd in Irak door de Duitse autoriteiten. Het betrof een visum type-C met een geldigheidsdatum van 13.09.2018 tot 27.10.2018.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde niet in Duitsland te kunnen blijven, daar hij er met de dood bedreigd werd door zijn belagers.

De betrokkene verklaarde verder geen familie- of gezinsleden te hebben in België of een andere EU-lidstaat.

Op 25.01.2019 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties. Zij stemden op 08.02.2019 in met een overdracht van de betrokkene, op grond van artikel 12(4) van de Verordening 604/2013.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent

wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Duitsland voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat Duitsland, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Duitsland, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Zoals reeds vermeld stemden de Duitse autoriteiten met toepassing van artikel 12(4) van de Verordening 604/2013 in met de overname van de betrokkene. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Duitsland (1)

Schrappen wat niet past. (2) De verantwoordelijke Staat vermelden. (3) Het betreft hier de andere staten die partij zijn bij de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985 betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, ondertekend te Schengen op 19 juni 1990. De lijst van deze staten is toegankelijk via de website dofi.ibz.be, rubriek "Grenscontrole", rubriek "Informatie" en "LIJST LIDSTATEN EER/EU/SCHENGEN". (4) De overheden van de Staat waarbij de vreemdeling zich dient aan te bieden, vermelden. (5) De naam en de hoedanigheid van de overheid vermelden. (6) Het laatste adres vermelden waar de betrokkene woonplaatskeuze heeft gedaan. een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen en de Duitse instanties de betrokkene niet zal verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

De betrokkene stelde in zijn persoonlijk onderhoud dat hij in Duitsland gevaar loopt, daar hij er met de dood bedreigd werd door zijn belagers. Daaromtrent wensen we vooreerst te benadrukken dat de betrokkene het nalaat hier enig bewijs voor te leggen of dit staat met concrete verklaringen. Verder wijzen we er op dat de betrokkene een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties in Duitsland, hetgeen hij volgens zijn verklaring niet zou hebben gedaan. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties, of dat de bevoegde instanties het zouden nalaten de betrokkene hierin te horen en te beschermen. Verder wensen we te verwijzen naar het project, onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerd, "Asylum Information Database" over Duitsland (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database –Country Report – Germany", laatste update op 03.04.2018, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Het rapport stelt over Duitsland dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (AIDA p. 35, "There have been no reports of "Dublin returnees" facing difficulties in accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany"). Bovenstaande impliceert daarbij ook dat de betrokkene gemachtigd zal zijn om in Duitsland te verblijven in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. Zo verduidelijkt het AIDA-rapport over Duitsland ook dat er niet kan voorzien worden in een intrekking van de materiële opvangvoorzieningen of in een weigering tot toegang hiertoe voor personen die in het kader van Verordening 604/2013 naar Duitsland terugkeren (AIDA p. 59-68). Op basis van deze elementen benadrukken we dan ook dat betrokkene na overdracht naar Duitsland in adequate opvangvoorzieningen zal worden opgevangen. Zo wordt in het AIDA-rapport over Duitsland ook melding gemaakt van het feit dat er in het kader van de massale toestroom van verzoekers om internationale bescherming in 2015 werk werd gemaakt van verscheidene alternatieve opvangvoorzieningen en bijkomende noodopvang. Ook het probleem van overbevolking in 2014 en 2015 is in 2016 sterk verbeterd omwille van een sterke daling van het aantal nieuwe verzoekers om internationale bescherming. Zo stelt het AIDA-rapport expliciet dat er eind 2017 sprake was van een aantal van ca. 100 000 vacante plaatsen in de opvangvoorzieningen (AIDA p. 59-68).

Verder merken we op dat betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde geen problemen te hebben betreffende zijn gezondheidstoestand. Er werden tot op heden door betrokkene geen medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke gezondheidstoestand aangebracht. Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die een overdracht van de betrokkene aan Duitsland wegens gezondheidsredenen verhinderen, of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege om gezondheidsredenen een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Duitsland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Tot slot maakt betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

*Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Duitse autoriteiten.
(...).”*

Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat verzoeker op 23 mei 2019 vrijwillig is vertrokken naar Duitsland.

2. Over de ontvankelijkheid

Op 23 mei 2019 heeft verzoeker vrijwillig gevolg gegeven aan de bestreden beslissing en is hij naar Duitsland vertrokken.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Ter terechtzitting erop gewezen dat verzoeker op 23 mei 2019 vrijwillig is vertrokken naar Duitsland en wordt gevraagd naar het belang dat verzoeker nog zou hebben in deze zaak.

De advocaat van verzoeker stelt zich te gedragen naar de wijsheid, zowel wat betreft de bevelscomponent als de weigering van verblijf.

Er dient te worden vastgesteld dat er geen concrete elementen worden aangevoerd die zouden wijzen op een belang in hoofde van verzoeker.

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk wegens een gebrek aan belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET